

SUBJEKT

Patrik Svoboda

Patrik Svoboda

Subjekt

Oheň a led

1

Oslepující bílé světlo si pomalu razilo cestu skrze téměř zavřená oční víčka. První slzy čekaly na svou příležitost opustit koutky a vydat se na cestu po lidské tváři. Suché rty volaly po vodě, plnovous zase po holicí pění a žiletce. Muž ležící na lůžku stojícím uprostřed místnosti se právě probouzel. Neposedné slané kapky sklouzly po jeho tvářích, když konečně otevřel oči. Jasně světlo do nich bilo všemi svými silami, oslepovalo ho, stávalo se nesnesitelným, až ho nakonec donutilo otočit hlavu do strany.

Kde to jsem?

Palčivá bolest hlavy o sobě dala vědět, jakmile se pokusil posadit. Bolestí zavřel oči a klesl zpět na postel. Myšlenky začaly vířit jeho hlavou jako barevné listí v podzimním větru.

Kde to jsem? Proč si nevzpomínám? Proč si sakra nepamatuju?!

Přemohl bolest hlavy, zatnul břišní svaly a posadil se. Prsty obou rukou si otřel oči od slz, aby se mohl rozhlédnout. Byl oděný do modrého kompletu z bezprašné textilie s krátkým rukávem a ležel na nemocničním lůžku – posteli na kolečkách s matrací zahalenou do zeleného nemocničního potahu. Kolem pravého zápěstí měl ovinutou červenou, vinylovou identifikační

pásku, na které po bližším prozkoumání nenašel nic, jen písmena a čísla.

SBJKT - 02. Písmena, čísla. Co znamenají? Kde to ksakru jsem? Kdo jsem?

Stále nové a nové otázky bez jediné odpovědi. Kromě světel, podobných těm na operačních sálech v nemocnicích, osvětlujících postel byla celá místnost ponořená do temnoty. Muž díky tomu nedokázal odhadnout, jak velká místnost ve skutečnosti je. Posunul se na lůžku, svěsil z něj nohy, zapřel se rukama, sesedl z postele a stanul na podlaze. Chlad od studeného betonu projel celým jeho tělem, od bosých nohou až po konečky prstů na ruku. Kolena ho páčila, jako by nepocítila žádnou zátěž dlouhé měsíce a po celých zádech se mu rozlila husí kůže. Zatřepal oběma rukama, aby zmírnil mravenčení, ustoupil o pár kroků dál od světel, aby ho tolik neoslepovala a znovu se rozhlédl po místnosti.

Když vystoupil z přímého světla, viděl celý prostor o poznání jasněji. Celá místnost byla až na osvětlené lůžko prázdná. Přímo naproti němu bylo velké, podlouhlé okno a místnost za ním byla stejně temná, jako ta, ve které stál. Po pravé straně, hned vedle tohoto přibližně tři metry širokého okna stály zahaleny v temnotě dveře s jedním úzkým okénkem uprostřed.

Je načase pokusit se najít odpovědi na všechny otázky, proběhlo muži hlavou a pomalu se rozešel ke dveřím. V kolenou ho při prvních krocích několikrát silně píchlo, chodidla měl od studené země jako kusy ledu a hlavu stále plnou otázek, kterých bylo s každým krokem více.

Je tu někdo? Všude je taková tma a ticho. Sakra, musím si vzpomenout. Proč se mi nic nevybavuje? Nic, ani mé jméno. Jak se kurva jmenuju?!

Zarostlý muž začal panikařit. Myšlenky se mu slévaly a zase rozlévaly do všech směrů, dveře před ním mu naháněly strach, ale zároveň do nich vkládal naději. Naději, že se za nimi dozví odpovědi na všechny otázky, které se mu honí hlavou. Odpovědi na to, kde je a co je vlastně zač.

Pevně sevřel kliku válcového tvaru. Po hmatu odhadoval, že byla z nerez, hladká a studená. Sevřel ji tak silně, až klouby na jeho kostnaté ruce zbělaly, zhluboka se nadechl a otevřel. Dveřní panty tiše vykonávaly svou práci a samotné dveře nepůsobily téměř žádný odpor. První příjemná věc od probuzení, oddechl si muž a vstoupil do dveří.

Přímo před sebou uviděl několik metrů dlouhou chodbu, osvětlenou pouze několika nouzovými světly u stropu, která zdaleka nevydávala tolik světla, aby dokázala pokrýt celý prostor. Nalevo, přímo vedle něj se tyčily další dveře, nejspíše vedly do temné místnosti za oknem, které předtím viděl. Leží odpovědi na jeho otázky, nebo alespoň na některou z nich právě za těmito dveřmi? Bez jakéhokoli otálení vzal za kliku a dveře otevřel. Byl si jistý, že pokud chce odpovědi nalézt, musí vstoupit a zároveň trochu naivně doufal, že hned za prvními dveřmi něco zjistí.

Místnost nebyla ani zdaleka tak velká, jako ta, ve které se před pár minutami probudil. Stejně jako ona však byla potměšilá a naprosto bez života. Muž zašmátral rukou na stěně vedle dveří, aby našel vypínač světel. Když ho stiskl, trhl sebou leknutím, protože jedna ze dvou zářivek ihned po rozsvícení s hlasitým praskotem zhasla.

Jediná zářivka, která zůstala svítit, zdaleka nevydala tolik světla, kolik bylo potřeba, takže celá místnost byla zahalena do šera. Všiml si regálu s papírovými krabicemi u stěny a malého kanape v rohu, způli ukryté ve stínu. Přímo před oknem, skrz které bylo vidět na onu vedlejší místnost, stály vedle sebe seřazené čtyři počítačové monitory. Žádný z nich nesvítil jinou barvou, než sytě černou. Dlouhé minuty se marně pokoušel probudit počítače k životu, ale nakonec byl nucen svou snahu vzdát.

Na stole přímo před jedním z nich ležela nažloutlá složka s červeně vytištěnými písmeny a čísly *SBJKT - 02* ve spodním rohu desek. *SBJKT*, ta samá písmena, jako na jeho zápěstí zažehla v muži plamínek naděje. Dychtivě ji popadl a rychle otevřel, aby se podíval na první stránku. Kromě stejných identifikačních iniciál, jako na deskách složky nebylo na první stránce vůbec nic. Muž křečovitě otočil první stránku v naději, že se na druhé dozví více. Celou složku musel nadzvednout blíže ke svým očím, aby malá písmenka dokázal ve spoře osvětlené místnosti přečíst.

SBJKT - 02
Vasilij Adamov
Virus I.R.E v krevním oběhu potvrzen
Probíhá nepřetržité pozorování

Dr. Ivanov

Vasilij Adamov. Skutečně se takhle jmenuju?

Všechna kolečka v jeho hlavě pracovala na plné obrátky. Jak je sakra možné, že mu jméno Vasilij Adamov vůbec nic neříká? A jak je možné, že absolutně neví, kde je?

Mužem projel vztek. Složku držící v rukou na okrajích lehce pomuchlal, jak sevřel pěsti a snažil se odolat pokušení s ní hodit kamsi do temného rohu místnosti. *Ne*, vydechl a donutil sám sebe povolit sevření a uklidnit se. Zavřel složku a ještě jednou zkontroloval, zda se čísla na jejích deskách shodují s čísly na jeho identifikačním náramku. Byla opravdu totožná.

„Takže Vasilij Adamov,“ promluvil muž a jeho hlas se v tom hrobovém tichu, které vládlo v místnosti, rozléhal. „No, tak dobře, co tu máme dál?“ Pokračoval v samomluvě. Svůj vlastní hlas přímo nepoznával, ale v hloubi duše cítil, že je mu povědomý.

„Virus I.R.E.“ *Co znamená I.R.E? Proč to mám v krvi?* Znovu otevřel složku a prolístoval zbylé stránky v naději, že tato tři písmena ještě někde najde, ale nestalo se tak. Vlastně neměl nejmenší ponětí, co stojí na všech ostatních stránkách v celé složce. Šlo o složité matematické vzorce s tužkou dopsanými poznámkami, na další stránce pak barevný graf s cizími slovy, kterým Vasilij vůbec nerozuměl, další stránka patřila opět výpočtům a takhle to šlo dál a dál, dokud neprolístoval úplně celou složku.

Znechuceně složku pohodil zpět na stůl, zalomil ruce v bok a hlasitě si povzdechl. Kromě jména, které, jak se domníval, bylo jeho, na něj celá složka působila jako španělská vesnice. Doufal, že se dozví daleko víc, než jen jméno Vasilij a znepokojující zprávu, že jeho tělem pravděpodobně koluje neznámý, možná dokonce nebezpečný virus. Smířeně zakroutil skloněnou hlavou, zavřel oči a snažil se uspořádat si myšlenky. Vzbudil se netuše, kdo je a kde je, ve složce v liduprázdné a temné míst-

nosti se dočetl, že se jmenuje Vasilij Adamov, že jeho tělem jako jed koluje jemu neznámý virus a také je vystaven nepřetržitému pozorování.

„Nepřetržitě,“ vyhrkl Vasilij. Trhl sebou, jako by do jeho těla uhodil blesk, otevřel oči a znovu se začal rozhlížet po spoře osvětlené místnosti. Oči, čočky, kamery, lidské bytosti, cokoli, co by mohlo zajistit jeho nepřetržitě sledování. Pečlivě prohlédl celou místnost a poté i prostor, ve které se probudil. Nic, ani náznak jakékoli kamery, nebo známek života. Jen on, osamělý muž na neznámém místě. Loudavým krokem se svěřenými rameny vyšel z místnosti s lůžkem zpět na chodbu. „Haló!“ vykřikl Vasilij do temné chodby. „Haló, je tu někdo?“ Odpovědí mu byla pouze ozvěna jeho hlasu šířící se chodbou a následné ticho.

Bosé nohy měl ledové od podlahy, v žaludku mu začalo kručet. Rukou přejel po své podrážděné tváři, hustý plnovous, který tvář zdobil, ho překvapil. Jak dlouho je zde? Jak dlouho spal? Den? Týdny? Měsíce? Žaludek se hlásil o slovo, jako by nejedl celé roky.

Vasilij se nemusel dlouho rozmýšlet, aby přemluvil své studené nohy vykročit do chodby před sebou a hledat něco k snědku společně s botami a dalším oblečením. Několik metrů dlouhá temná chodba končila křižovatkou. Skvěle, pomyslel si Vasilij. Pevnědoufal, že na žádné rozcestí nenarazí, přesto v hloubi duševněděl, že sepřesnětak stane. Jako v životě, i chodby tohoto komplexubudousamá křižovatkaa před každou z nich bude čekat rozhodnutí. Rozhodnutí, kterým směrem se vydá. Rozhodnutí, díky kterému zažene svůj hlad nalezením nějakých potravin, nebo bude dál bloudit v temných a studených chodbách. Volba je jednoduchá, vpravo, či vlevo?

„Je tu někdo?“ zvolal znovu v naději, že tentokrát mu někdo odpoví, ale nestalo se tak. Vasilij stál uprostřed rozcestí chodeb a střídavě otáčel svou hlavu oběma směry. Snažil se přemýšlet, dát své volbě nějaký logický důvod, ale nakonec se rozhodl spontánně a bez jakéhokoli důvodu odbočil doprava.

První kroky byly plné nejistoty a Vasilijova sebedůvěra byla ta tam. Možná se rozhodl špatně, možná právě vykročil špatným směrem a čeká ho dlouhá cesta chodbami bez cíle. Vrátí se? Dojde zpět na křižovatku a vydá se jiným směrem? Ne, neo- točí se a bude pokračovat. Stále je tu padesátiprocentní šance, že právě tento směr je ten správný. S každým nejistým krokem přesvědčoval sám sebe, že se rozhodl správně, i když správnost svého rozhodnutí zatím nemohl nijak potvrdit. Doufal, že najde nějakou jídelnu, místnost plnou jídla, nebo alespoň nějakou malou spižírnu, nebo sklad potravin.

Po pár metrech temnou chodbou ho však místo jídla čekalo zklamání v podobě další křižovatky. Opět stál na rozcestí a s povzdechnutím se rozhlédl do obou stran. Bez většího roz- myšlení se tentokrát vydal doleva. Neměl sílu přemýšlet, byl hladový a jeho tělem otrásala zima. Jediné, podle čeho se doká- zal rozhodnout, byl fakt, že na prvním rozcestí se vydal doprava a čekala na něj pouze další křižovatka. Třeba bude mít při další změně směru větší štěstí.

Každý kousek jeho těla a hlavně jeho žaludek v to doufal. Cesta se mu zdála nekonečná. Chodba, ve které právě kráčel, vypadala úplně stejně jako ta předchozí, stejně spoře osvětlená, stejně chladná, dokonce se mu zdálo, že i stejně dlouhá. Marně hledal dveře, do kterých by mohl vklouznout a utéct z labyrintu symetrických chodeb. Vlastně neviděl žádné dveře, jen stěny táhnoucí se pořád dál a dál do temnoty.

„Haló, je tu někdo?“ zvolal do tmy. Naděje, že se někdo ozve, ho pomalu opouštěla a střídala ji beznaděj. Ta se výrazněji přihlásila o slovo s další blížící se křížovatkou. Vasilijovi začínala docházet trpělivost.

K beznaději se přidal hněv. „Sakra, co je tohle za místo?“ pronesl našťavaným hlasem do sítě chodeb. Stál opět proti zdi a znovu se smířeně rozhlížel do stran. Když už natočil své tělo doprava a byl rozhodnutý rozejít se právě tímto směrem, zastavilo ho hlasité zapištění. Vasilij se lekl. Jeho tělo zaplavila vlna strachu a čelo se okamžitě orosilo. Další zapištění a sotva slyšitelný dupot.

„Je tady někdo?“ Ohlédl se za sebe, ale neviděl nic, než prázdnou chodbu. Dupot sílil, stále však byl jemný a na člověka až moc tichý. Opětovný pískot donutil Vasilije otočit se a pečlivěji se rozhlédnout. Neubráníl se úsměvu, když uviděl tvora, který vydával onen pískavý zvuk. Byla to krysa. Podél stěny cupitala směrem, kterým se chtěl Vasilij vydat. „Tak to ty jsi mě tak vylekala,“ sdělil zvířeti, které se na krátký okamžik zastavilo, nervózně se rozhlédlo po okolí a znovu se vydalo na cestu.

Vasilij si otřel pot z čela, pocítil úlevu a jeho nálada se zlepšila. Beze slova následoval krysu v její cestě kamsi do neznáma. Vždy pod světlem se zvíře na vteřinu zastavilo, aby se následně zase rozešlo podél stěny dál. Vasilij sledoval hlodavce a plíživým krokem ho následoval. Kam asi míří? Kam ho doveče? Není to bláznivé, hnát se za hlodavcem? Než stačil přesvědčit sám sebe, že právě dělá hloupost, krysa hbitě odbočila za roh a protáhla se pod dveřmi, do kterých Vasilij málem narazil. Sledoval, jak krysí ocásek ve vteřině zmizel pod dveřmi. Na vteřinu ho zasáhlo zklamání, než si uvědomil, kde stojí.

Narovnal se a zamrkal, aby se ujistil, že ho jen nešálí zrak. Nešálil, Vasilij stál před bílými dveřmi, bez jakéhokoli značení, žádná cedulka, žádný nápis, žádné okýnko, kterým by se dalo podívat dovnitř.

Stál přede dveřmi a děkoval Bohu, že se rozhodl sledovat malého hlodavce na jeho cestě chodbami za cílem, který nejspíše ležel právě za těmito dveřmi. Dychtivě vzal za kliku, dveře se však neotevřely.

„To ne, ne, ne, ne!“ zvyšoval Vasilij hlas a stále zoufaleji tahal za kliku, ale marně. Dveře byly zamčené. Vasilij kliku pustil a ruce spojil za hlavou. Naštvaně vydechl a zatnul zuby. *Co teď?*

Přece tady ty dveře nemůže nechat jen tak, co když se za nimi skrývá něco k snědku? Ta krysa tam mířila možná proto, že je také hladová. Začal přecházet před dveřmi sem a tam, nespouštěl z nich oči a snažil se přemýšlet. Panika ho ovládla ve vteřině. Znovu se vrhl na kliku a silou ji mačkal směrem dolů. Když nepovolila, párkrát do dveří zabušil pěstí, a nakonec do nich bosou nohou silně kopl. *Hrubá síla nic nevyřeší*, napadlo ho a přestal do dveří bušit.

Opřený o protější stěnu s rukama v bok a hlavou skloněnou vydechoval hněv ze svých útroh. Pohlédl nahoru ke stropu, kde nažloutlé světlo přímo nad dveřmi několikrát zablikalo, pak pohlédl přímo před sebe a nemohl uvěřit svým očím. Dveře byly dokořán. Hrubá síla tentokrát přeci jen pomohla. Jak v jeho těle postupně klesala hladina adrenalinu, začal intenzivněji cítit bolest v noze, kterou dveře vykopl. *Zmrzlá a teď ještě bolavá*, pomyslel si Vasilij a snažil se bolest ignorovat. Z místnosti před ním k němu dolehla ozvěna krysího pískání, která ho donutila vejít.

Nouzové světlo uvnitř místnosti přímo nad dveřmi osvětlovalo jen malou část jinak úplně temné místnosti, ale Vasilijovi tohle světlo stačilo. Viděl, co potřeboval a co mu vhánělo úsměv do tváře. Celý prostor byl zastavěný kovovými regály plnými konzerv. Vasilij zbrkle přistoupil k nejbližšímu z nich, popadl jednu z konzerv, aby se ujistil, že vidí opravdu to, co vidí. Z konzervy na něj mrkal obrázek čerstvých a šťavnatých broskví.

„Dobrou chuť, Vasiliji,“ promluvil sám k sobě. Na jméno si stále ještě zvykal. Hladově se pustil do otevírání konzervy, krysí pískání odněkud ze zadní části místnosti téměř nevnímal. Dokonce zapomněl i na zimu, která prostupovala jeho tělem a na mrznoucí bosé nohy. Momentálně mu šlo jen o jediné, dostat se do konzervy a ukojit svůj hlad.

„Au!“ zasyčel ve chvíli, kdy první malé kapky krve tiše dopadly na studenou zem. Vasilij zakroutil hlavou nad svou nešikovností. Jak zbrkle a hladově otevíral konzervu, řízl se do prostředníčku o ostrou hranu uzávěru plechovky.

Přisál se na prst rty a vysával tekoucí krev. Typická chuť rudé tekutiny zaplavila jeho ústa a probudila jeho chuťové buňky na jazyku. Jen spěšně se rozhlédl, jestli někde nezahlédne lékárníčku připevněnou na zdi, a když tmou rozšířené zorničky žádnou nezahlédly, znovu se vrhl na konzervu. Poraněný prostředníček chytře nezapojoval do práce.

Konečně, konzerva byla otevřená. Nedočkavě ponořil ruku dovnitř, vytáhl půlku broskve a zakousl se do ní. Sladká chuť ho dostávala do transu. První sousto si vychutnával, přežvykoval a užíval si chuť konzervovaného ovoce. Když polkl, nezabránil svým rtům v úsměvu. Pohlédl směrem nahoru, jako by tím děkoval Bohu a pak se znovu dal do jídla.

První konzerva byla ta tam během pár minut a druhá čekala na své spasení. Když popadl onu druhou, sesunul se s ní k zemi, posadil se a dal se znovu do jídla. V žaludku už mu nekručelo, cítil, jak pocit hladu opouští jeho tělo. Přestože znal svou situaci, cítil se spokojeně. Z temného koutu Vasilije tiše a hladově pozorovala krysa, která ho dovedla do skladu s jídlem.

Hlodavec zvědavě popošel blíže, stále však zůstával v temnotě. Pouze jeho černá očka se leskla v mírném světle nouzového osvětlení. Zvíře přicupitalo ještě blíže a s hlasitým zapištěním vylekalo Vasilije, který sebou sedící na zemi trhl.

Polkl sousto a rozhlédl se po podlaze.

Uviděl hnědé klubko chlupů, krysu, na kterou pro samé jídlo téměř zapomněl. Hlavou se mu prohnala myšlenka, že krysu odežene a za normálních okolností by to jistě udělal. Tahle situace však byla jiná a on věděl, že je chlupatému hlodavci vlastně vděčný. Kdoví, jak dlouho by bez něj sklad potravin hledal.

„Dáš si taky?“ promluvil na krysu jako na přítele a položil malý kousek konzervované broskve na zem přímo před sebe. Stáhl ruku zpět, snažil se nedělat žádné rychlé pohyby ani hluk, aby zvíře nevyplašil. Jen tiše seděl a pozoroval svého, nejistě se přibližujícího, nového přítele. Místo k broskvi však hlodavec mířil poněkud jiným směrem, a to přímo ke kapkám krve z Vasilijova prstu.

Sedící Vasilij nechápavě sledoval krysu. *Copak není ten mrňous hladový? Nebo mu snad nechutnají broskve?* Vasilij se v ten moment cítil jako blázen. Seděl na podlaze v neznámé budově a přemítal nad stravovacími návyky hlodavců.

Krysa se stále blížila k rudým kapkám na podlaze. Prošla přímo kolem broskve bez povšimnutí a svá malinká černá očka nespouštěla z kapiček červené tekutiny. Vasilij pocítil nejistotu

z chování zvířete. Na přemýšlení mu však nezbylo tolik času, kolik by potřeboval.

Sotva hlodavec smočil svůj čumák v krvi, celým jeho tělem projelo rychle za sebou množství křečí. Vasilij sebou trhl leknutím a s hrůzou v očích pozoroval bezmocné zvíře svíjející se v křečích na podlaze. Krysa hlasitě pištěla bolestí, a když jí křeče konečně dovolily se pohnout, bleskurychle se otočila a zmizela v temných útrokách skladu.

2

„Tak jo, připravte se, výsadek za dvě minuty,“ zaburácel hluboký hlas do palubního rádia a s hlasitým praskáním se opět odmlčel. Jako na povel se všichni přítomní, oblečení do maskovaných věcí typických pro francouzskou armádu, zvedli a začali připravovat svou výstroj. Všichni, včetně Nathalie Lefeuvreové.

Žena s dlouhými hnědými vlasy, která byla o hlavu menší, než všichni muži kolem, oblečená do zimní vojenské bundy, pečlivě kontrolovala každý kousek výbavy. Znovu rozepnula svůj batoh zahalený do kamuflovaných barev a kontrolovala jeho obsah tak, jak to dělala od doby, co nastoupila společně s celým týmem do letadla. Prohrabávala se v útrobách batohu a v duchu přesvědčovala sama sebe, že nic nechybí.

Energetické tyčinky, velká baterka společně s náhradními bateriemi, přenosná lékárnička a vše ostatní bylo na svém místě. Sama pro sebe souhlasně pokývala hlavou, zatáhla za zip, posadila se na své místo a zapnula bezpečnostní pásy. Právě včas.

Letadlo začalo klesat, pilot zpomaloval, aby mohl bezpečně přistát. O necelou minutu později se zvenčí ozvalo tlumené zahvízdání podvozku při prvním dotyku s letištní plochou. Letoun ještě dlouhé vteřiny roloval po přistávací dráze, než konečně zastavil. Vypínající se motory postupně utichaly, dokud nezavládlo ticho. Poslední vteřiny klidu před výsadečným šilenstvím, které právě začalo.

Všichni vojáci hlasitě odepínali své pásy a jako jeden muž spěchali dolů do nákladového prostoru. Nathalie rychlými po-

hyby přehodila svůj batoh přes obě ramena a vyběhla za svými kolegy.

Dýchaje na záda Jean-Pierre Duboasovi doběhla do nákladového prostoru letadla. Výsadková rampa již byla otevřená a téměř celý její tým s nabitými zbraněmi zajišťoval prostor v okolí letadla. Nathalie stála uvnitř stroje a sledovala souhru výsadkového týmu při své práci.

Doslova nadskočila leknutím, když Cameron Fisher společně s Olivierem Vincentem jednohlasně nastartovali Šakaly. Dva speciálně upravené obrněné šestikolové transportéry VAB francouzské výroby představovaly dopravu a zároveň ochranu na této misi.

Oba Šakalové vyjely po výsadkové rampě z letadla a Nathalie vyšla po svých hned za nimi. Všudypřítomný sníh ji téměř oslepil, musela přivřít oči, aby si zvykla na množství světla, které bylo oproti potmělému vnitřku letadla obrovské.

Celé Rusko zužovala krutá zima, město Novosibirsk a ani letiště Yeltsovka, kde francouzské vojenské letadlo právě přistálo, nebylo výjimkou. Nathalie ponořila podrážky svých bot do sněhového poprašku na přistávací ploše. Zmrzlý sníh zapraskal a ledový vítr zasáhl její tvář. Zabořila bradu do zimní bundy a svýma, stále přivřenýma, hnědýma očima pozorovala okolí. Tým mezitím vizuálně zabezpečil okolí letadla a shromáždil se u Šakala 1. Nathalie se ještě více zachumlala do své teplé vojenské bundy a rozešla se stejným směrem. Sníh pod jejíma nohama praskal a ledový vítr jí zlověstně svištěl kolem uší. Cameron společně s Olivierem vypnuli motory obou transportérů a malými dvířky vylezli ven, aby také slyšeli nejnovější rozkazy.

Seržant James Hart již stál před Šakalem 1 ve svém černém baretu a s kubánským doutníkem v ústech. Vypadal, jako by mu

ledový vzduch ošleháváje jeho tvář vůbec nevadil. Kamenná tvář zářila charismatem, které působilo na všechny členy mise, včetně Nathalie.

„Takže bando, jsme tady,“ promluvil konečně seržant. Jeho chraplavý a hluboký hlas podtrhával Nathaliino přesvědčení, že by seržant měl svou vášeň pro kvalitní doutníky omezit. Byl to ale každým coulem tvrdohlavý Američan a jen se před ním zmiňovat o škodlivosti kouření ho pohoršovalo.

Seržant se podíval na hodinky. „Teď je přesně 15:32 a v téhle díře strávíme podle plánu tři dny. Naším prvním cílem je ubytování. Všichni ke mně!“ Rozkázal a všichni do jednoho se shromáždili v těsné blízkosti seržanta, pouze Nathalie zůstala stát krok za nimi.

Hart rozepl svou bundu, z vnitřní kapsy vyndal složenou mapu města Novosibirsk zalitou do ochranné slídy, otočil se k transportéru a rozložil ji na něj. Znovu se podíval na své hodinky, pak vzhlédl k zatažené obloze, kde nad jejich hlavami pluly zlověstné mraky snad všech odstínů šedé, potáhl z doutníku a začal mluvit: „Setmí se tak za tři až čtyři hodiny. Dnes už nebudeme vymejšlet nesmysly a pojedeme podle plánu,“ řekl s doutníkem v puse a ukázal prstem na mapu kousek od letiště.

„Tenhle kostel je náš první cíl. Odsud je to pět kilometrů, tak sebou pohneme. Zajistíme kostel a dáme si teplou večeři, mám už pěkný hlad. Rozchod!“ Zavelel a celý tým se rozdělil na dvě tlupy mířící k transportérům. Každý znal své místo, nikdo nezůstal stát a všichni přesně věděli, co dělat.

Cameron Fisher se ztratil ve dvířkách VAB s označením Šakal 1, hbitě za sebou zabouchl a nastartoval. Vznětový šestiválec mocně zaburácel a poté přešel do plynulého vrčení. Šakal 2

nastartoval pár sekund po něm. Nathalie se zařadila do fronty u zadních dveří Šakala 2 přímo za bratry Fournierovy – Damiena a Pierra. Podle seržanta byli oba dva jen „zobáci“, jak říkal dobrovolníkům, kteří se přihlásili do vojenské služby až po vypuknutí epidemie.

Virus I.R.E se šířil závratnou rychlostí napříč celým světem, a tak armáda přijala každého, kdo dovedl vystřelit. Damien i Pierre to uměli. Vyrostli na rodinném statku a střelba ze vzduchovky byla jejich zábavou už od šesti let.

Jean-Pierre Dubois stojící před nimi otevřel zadní dveře transportéru a vklouzl dovnitř. Fournierovi a pak i Nathalie hned za ním. Sotva za sebou dveře zavřeli, Šakal 2 se rozjel. Jemně kolébavá jízda naznačovala, že se transportéry stále ještě pohybují po letištní dráze. Po pár vteřinách sebou transportér silně škubl, až všichni jeho pasažéři nadskočili, poté Olivier zastavil. Nathalie hádala, že oba stroje opustily ranvej a vyjely na travnatou, nyní zasněženou plochu, kterou si pamatovala z map, které jim Hart ukazoval, ale proč Olivier zastavil, nevěděla.

Hučení zvenčí sílilo, zatímco uvnitř transportéru bylo ticho. Všichni do jednoho napjatě poslouchali, nikdo se neodvážil promluvit. Hluk sílil, přibližoval se, pak se přehoupl přes střechy obou Šakalů.

„Tak a jsme v tom sami,“ pronesl Olivier s mírně ironickým úsměvem. Právě tento úsměv donutil Jean-Pierra vstát a podívat se z předního okýnka řidiče ven. Šedý ocas letadla Airbus A400M se od nich ve vzduchu vzdaloval. Osmdesátitunový „drobeček“ ladně stoupal do výšin, až se nakonec ztratil v oblacích. Pilot odvedl svou práci, vysadil celý tým a znovu se vrátí až za tři dny podle plánu.

Jean-Pierre se poněkud sklesle posadil. Došlo mu, že od teď jsou vydáni na milost i nemilost sibiřské zimě a všem nástrahám, které na ně ve městě Novosibirsk a jeho okolí čekaly.

„Tak fajn, ptáček je pryč. Pokračujeme,“ zachroptěl hlas seržanta Harta v rádiu umístěném vpředu u Oliviera. Ten neodpověděl, jen zařadil rychlost a pomalu se rozjel.

Obě šestikolová monstra opustila prostor letiště a zanechala za sebou pouze koleje v čerstvém sněhu. V ulicích města se pohybovali téměř krokem. Nathalie zavřela oči a užívala si kolíbaovou jízdu. Snažila se nemyslet na nebezpečí, které na ně venku může čekat.

Jean-Pierre stál uprostřed obrněného vozidla polovinou těla venku a obsluhoval kulomet ráže 7,62 mm. Otáčel se s ním do všech stran, kontroloval každý roh, všechna okna domů, kolem kterých téměř krokem projížděli, a v hloubi duše doufal, že nebude muset vystřelit.

Kromě uchraptených motorů a hučícího ledového větru vládlo v celém městě ticho a mrtvolný klid. Oba Šakalové odbočily z hlavní silnice a vydaly se, na první pohled nekonečným labyrintem uliček a domů, směrem ke kostelu, který měl znamenat první opěrný bod. Dlouhé minuty bloudili nekončícími ulicemi, dokud se znovu nezvvalo rádio.

„Vidíme kostel, několikrát ho objedeme, než zastavíme. Mějte oči na stopkách, nerad bych, aby na mě jeden z těch šmejdu vyskočil hned, co vystoupím.“ Seržantův chraplavý hlas nebylo možné přeslechnout.

„Rozumím, jedničko, oči na stopkách. Jsme vám v patách,“ odpověděl Olivier Vincent, sevřel volant a pomalu následoval obrněné vozidlo před sebou.

Obrněnci kroužily kolem kostela snad celou věčnost. Proplétaly se uličkami Novosibirsku jako dva ztracení mravenci hledající cestu domů.

Olivier monotónně otáčel volantem a pokračoval stále stejnou rychlostí v cestě, bratři Fournierovy leštili své zbraně, automatické pušky FAMAS, Nathalie klimbala se zavřenýma očima v rytmu kolébání Šakala.

Transportér s výrazným škubnutím zastavil a probudil Nathalii z polospánku. *Konečně*, pomyslela si, když otevřela oči a rozespale se rozhlížela kolem. Damien Fournier otevřel zadní dveře Šakala a s nabitou puškou vyskočil ven, jeho bratr Pierre se držel těsně za ním.

Nathalie popadla svůj batoh a bleskurychle vyskočila za oběma bratry. Na krátký okamžik se zastavila, aby si prohlédla místo, kde právě zastavili. Studené a opuštěné domy s rozbitými okny a prasklinami ve zdech nepůsobily právě hřejivým dojmem. Přesto, že Novosibirsk bylo velké město, budovy zde působily poněkud vesnický. Rodinné domy, ploty ze zahrádek, dřevěná garážová vrata, sloupy elektrického vedení postaveny v nepravidelných vzdálenostech od sebe, všude hrobové ticho a klid.

Když se otáčela ke kostelu, mlčením na ni promluvila příroda v podobě holých a zasněžených stromů. Právě v tu chvíli se zvedl vítr a rozcuchal Nathalii vlasy. Mráz jí přešel po celých zádech, neměla z toho kousku přírody dobrý pocit.